

ПРОБЛЕМИ ВЗАЄМОДІЇ ТА КООРДИНАЦІЇ У СФЕРІ ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

Василь Іванович ШКІНДЮК,

здобувач Університету сучасних знань

<https://orcid.org/0000-0002-7279-3535>

Аналіз норм чинного законодавства та правозастосовна практика свідчить про те, що взаємодія та координація у сфері правоохоронної діяльності на регіональному рівні потребує комплексного вдосконалення. Втім, перш ніж вирішувати проблеми у вказаній сфері, слід визначитись з їх переліком. Розглянемо основні проблеми, які виділяються в правовій літературі відносно взаємодії та координації у сфері правоохоронної діяльності. О. Дерев'ягін в процесі дослідження взаємодії в сфері кримінального розшуку на території АР Крим виявив недоліки здійснення взаємодії в сфері правоохоронної діяльності: відсутність нормативної бази, що регулює взаємодію на всіх структурних рівнях та за напрямками діяльності підрозділів кримінального розшуку; неузгодженість організаційних структур кримінального розшуку залежно від регіону – курорту та періоду року; відсутність налагодженої системи взаємодії група-підрозділ-відділ-орган-регіональне управління – інші регіони; міжвідомчі бар'єри обміну оперативною інформацією; відсутність методичних рекомендацій зі здійснення взаємодії; недосконалість системи обміну інформацією; недосконалість системи управління взаємодією та відсутність відповідних організаційних структур (мобільні, координаційні групи тощо); відсутність у нормативних актах вимог щодо здійснення взаємодії [1, с. 324]. Слід зазначити, що наразі подібні проблеми залишаються актуальними і для всієї сфери правоохоронної діяльності на регіональному рівні, зокрема нормативно-правового забезпечення взаємодії та координації щодо

різних напрямків правоохоронної діяльності на регіональному рівні, відсутність адміністративно-регульованих вимог стосовно взаємодії в сфері правоохоронної діяльності на регіональному рівні та умов такої взаємодії тощо.

О. Крижановська вказує на недостатньо ефективне використання форм взаємодії та координації правоохоронної діяльності, авторка наголошує на те, що реальне втілення таких форм взаємодії поліції з іншими правоохоронними структурами у практичній діяльності, то вони використовуються нерівномірно. На практиці основними є обмін інформацією та проведення спільних заходів. Рідше створюються спільні слідчо-оперативні групи та видаються спільні накази й інструкції. Невисокий рівень активності такої взаємодії зумовлений низкою факторів, до яких відносяться конкуренція між правоохоронними органами, недовіра та незацікавленість їх працівників у спільній роботі. Все це призводить до того, що їх дії часто не узгоджені й дублюються. Це відбувається внаслідок того, що недостатньо уваги приділяється спільній координації та організації взаємодії, яка не забезпечує злагодженої роботи правоохоронних органів і негативно відбивається на їх результатах [2, с. 80-81].

На думку В. Гриценко, взаємодія і координація на внутрішньому лінійному рівні повинна забезпечуватися за допомогою засобів електронної координації. Законодавство сьогодні не визначає етапи координування діяльності правоохоронних органів, їх негайні дії при виникненні ситуації, що може становити загрозу для національної безпеки, для життя та здоров'я окремої людини [3, с. 118]. Згадане зауваження є надзвичайно актуальним з точки зору війни з державою-терористом та необхідності оптимально-ефективної взаємодії та координації правоохоронних органів як реакції на непередбачувані дії держави-терориста. Подібної думки щодо необхідності посилення використання електронних засобів у координаційній діяльності додержуються й О. Шевченко та Л. Сенченко, які зазначають, що для налагодження координаційної діяльності необхідно широко використовувати

електронні засоби зв'язку, що допоможе налагодити оперативне управління між суб'єктами [4, с. 90].

На основі викладеного можемо виділити такі основні проблеми взаємодії та координації в сфері правоохоронної діяльності, які потребують ефективного вирішення: недостатньо повне нормативно-правове забезпечення взаємодії та координації, відсутність чіткої визначеності цілей, завдань, умов, кола суб'єктів взаємодії та координації; недостатні формулювання процедурних моментів форм взаємодії та координації; відсутність координаційного центру, який би забезпечував організацію зовнішньої та внутрішньої взаємодії в сфері правоохоронної діяльності; дублювання дій правоохоронних органів при здійсненні взаємодії при вирішенні завдань правоохоронного характеру; невикористання всіх можливих форм та методів взаємодії та координації, що відображається на результативності правоохоронної діяльності; недостатньо повне використання сучасних технічних ресурсів для забезпечення оперативної та ефективної взаємодії у сфері правоохоронної діяльності на регіональному рівні; необхідність збільшення фінансування заходів із взаємодії та координації у сфері правоохоронної діяльності; підвищення рівня професійної майстерності працівників правоохоронних органів щодо можливості використання ними існуючих форм та методів як внутрішньої, так і зовнішньої взаємодії в сфері правоохоронної діяльності; недостатнє методологічне забезпечення взаємодії та координації у сфері правоохоронної діяльності; необхідність вдосконалення інформаційного забезпечення взаємодії та координації з урахуванням сучасного стану розвитку технологій.

Список використаних джерел:

1. Дерев'ягін О.О. Шляхи удосконалення взаємодії підрозділів карного розшуку зі структурними підрозділами ОВС та інших правоохоронних органів у сфері запобігання злочинам у курортній місцевості АР Крим. Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. № 4. 2011. С. 323-332.

2. Крижановська О. В. Форми реалізації взаємодії національної поліції з органами публічної влади у сфері забезпечення правопорядку. Право та державне управління. № 1. Т. 1. 2020. С. 77-84.

3. Гриценко В.Г. Напрями вдосконалення взаємодії та координації правоохоронних органів як головних суб'єктів правоохоронної системи. Науковий вісник публічного та приватного права. Вип. 4. 2017. С. 116-120.

4. Шевченко О., Сенченко Л. Правові засади координації центральних органів виконавчої влади. Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право. 2020. № 5. С. 84-93.